

Resultatinriktad eller resultatlös?

En fantastisk vårsommarsol bjöd Katrinholmsnejden på sista torsdagen i april så man kunde få för sig att vintern var över. Därför lämnade jag långkalsonger och vantar hemma. Och inte behövde jag sakna de attiraljerna under min skogsvistelse i ett närområde till sta`n. Det var verkligen roligt att orientera. Jag var noggrann med kartläsningen och kompassriktningen och visste precis var jag var hela tiden. Jag fick till och med visa exakt var för två vilsna okända kamrater. En man som passerade mig frustade: "Hör du fåglarna? Visst är det underbart!" Jag betade av den ena kontrollen efter den andra på min D-bana och när jag travade mot mål kände jag en enorm tillfredsställelse: "Jag kan!!!"

Vid utstämplingen tackade jag för allt det fina (vädret, banan, terrängen, fågelsången) och hittade se´n en nyvunnen OL-kamrat att stå och prata med en stund. Vårt omklädningsrum var på andra sidan stugan så jag passerade resultattavlan på väg dit. Jag undrade hur kort tid den vinnande på min bana skulle ha, men eftersom jag är kort till växten fick jag inte upp blicken så högt utan hamnade på slutet av listan. Och där stod mitt namn! Va, sist – fastän jag varit så nöjd! Mitt goda humör försvann direkt.

När jag ombytt sällade mig till smörgåsmumsande klubbkamrater vid ett utebord, märkte de att något var mindre bra. Så jag klämde ur mig mitt tillkortakommande i rangordningen. Marianne tittade förvånat uppfordrande på mig: "Och varför går du och tittar på resultatlistan! Strunta i den i fortsättningen och koncentrera dig på känslan av att ha lyckats på dina premisser!!!" Tur att man omges av kloka kamrater. Sakta återvände min glada känsla.

Nästan två veckor senare var det dags för ny orientering i närheten av Hälleforsnäs. Men nu gällde det att ha såväl långkalsonger som vantar trots att vi nu var inne i maj månad. Och mitt ute i bushen var vi. Det var då inte många stigar att hitta längs, så jag gick över stock och sten och ner i kärr. Mina artrosknän kved av fasa och tyngden av all kalasmat jag satt i mig på sistone pinade inte bara mitt samvete utan även nyss nämnda knän. På slutet var jag så trött att jag hasade mig mot mål. En trio arrangörer satt och vilade efter sitt jobb (parkeringsvakter mm) så jag pustade: "Ni kan väl ändå göra vågen när jag kommer linkande!?" Och då gjorde de det! Så då blev jag tvungen att skrattande springa sista biten till gänget i "luckan", men först träffade jag arrangörsklubbens Kjell Karlsson och efter att vi stått och skojat en stund undrade han om jag hade målstämplat. Det hade jag förstås inte, för jag blev så ivrig efter nyss gjorda våg. Nåväl det gick ju att fixa ett par minuter för sent och så var jag framme hos Erik Rundström och fick stämpla ut (eller vad det heter) och fick en liten lapp med massor av siffror. "Fast vi har osynkade klockor", tillade han, varav jag fattade noll. Istället hittade jag Britt-Inger från Nalle och vi jämförde banor och surrade glatt ihop. Och så sa mina medresenärer att vi skulle åka hem, så då gjorde vi det.

Först nästa dag kom jag på att jag skulle gå in på Veteransidan och titta på mitt resultat (trots att Mariannes ord ringde i mitt minne), för jag hade ju trots bökig terräng tagit mig runt och hittat allt och varit nöjd. Men se – det var bara ett streck efter mitt namn. Jag var resultatlös!

För mitt välbefinnande är det kanske bättre att vara resultatlös än resultatinriktad.